

Hun levens worden gescheiden op een dinsdagavond.

Dat is iets waaraan haar moeder zich vastklampt, in haar ademloze, nog niet treurende ontkenning, onder de felle lampen in de ziekenhuisgang. De tegels zijn grijs versleten en de lucht franjert scharlakenrood door de jaloezieën. Het wordt al bijna dag en Rosie staat naast het raam en heeft het gevoel dat haar ene helft zich terugtrekt op een plek waarvan ze het bestaan niet wist.

Maar het is dinsdag, zegt haar moeder tegen de arts. En op dinsdag gaat hij nooit uit.

De arts is vriendelijk en ervaren; hij steekt zijn hand uit om de elleboog van haar moeder aan te raken, en Rosie ziet hoe verzorgd zijn nagels zijn, heel glad en rond en schoon. Zij wil ook zulke nagels. Ze wil net zo vriendelijk en goed en beminnelijk zijn als deze arts; ze wil in staat zijn haar moeders elleboog aan te raken, haar naar huis te begeleiden als dit nieuws, dit ondraaglijke, onverdraaglijke nieuws eenmaal is bezonken, op de een of andere manier is doorgedrongen.

Maar het zal natuurlijk jaren duren voordat iets ooit weer zal voelen als thuis, en dat weet Rosie, ze weet dat zodra ze naar de handen van de arts kijkt, naar het dichtgeknoopte manchete van zijn overhemd. Niets zal ooit meer normaal zijn als voorheen. Niets kan ooit meer gewoon of vrolijk of alledaags zijn, ook al was het gewoon dinsdag, ook al heeft ze over drie uur muziekles, ook al zitten zijn sleutels nog in haar jaszak.

Ze denkt aan zijn vingerafdrukken op de sleutels.
Dat ze hoopt dat hij niets voelde toen hij viel.

Ervoor

De avond dat hij bij het kampvuur met haar in gesprek raakt, beseft Will dat Rosie Winters iets heeft.

Als hij haar vertelt dat zijn moeder is weggelopen.

In een losse kring van zesdeklassers zitten ze naast elkaar bij de vuurgloed, die oplaait in het novemberdonker. Vingerloze handschoenen, bierblikjes. Verre golven achter de pijnbomen. Hij kent Rosie niet echt, ook al zitten ze op dezelfde school en hebben ze gemeenschappelijke vrienden, maar vanavond praten ze met elkaar. Een beetje.

Aanvankelijk over koetjes en kalfjes. Niks bijzonders. Totdat zijn vriend Josh – haar tweelingbroer – iets zegt over hun ouders waar Rosie, nauwelijks hoorbaar boven het vuur uit, om moet lachen, en voor hij het weet heeft hij haar verteld dat hij geen contact heeft met zijn moeder. Dat is iets wat hij nooit eerder hardop heeft gezegd. Wat hij gewoonlijk omzeilt met een hoofdknik, om het moment door te komen. Maar hij hoort het zichzelf tegen haar zeggen, tegen dit meisje met haar gespleten haarpunten, natuurlijke wenkbrauwen, bleke, slanke handen. Dat zijn moeder jaren geleden is weggelopen terwijl hij voor schooltijd naar tekenfilmpjes zat te kijken.

Ze kijkt hem aan wanneer hij dat zegt, met ogen die de vlammen vasthouden. Haar gezicht toont geen medeleven of nieuwsgierigheid; geen frons of vertrokken mond, reacties die hij had kunnen verwachten, als hij de tijd had genomen om erover na te denken.

Waar is ze volgens jou? vraagt ze hem na een tijdje.

Hij zwijgt. Kijkt naar de flarden lucht tussen de bomen. De rook van het vuur kringelt omhoog en er staan sterren, waarvan een groter, witter is dan de rest. Misschien een planeet, of een maan.

Geen idee, zegt hij. Ergens.

En Rosie Winters herhaalt dat woord voor hem, alsof ze er echt over nadenkt. Alsof ze zich afvraagt hoe ergens eruitziet.

Het is het begin van de winter en de wind snijdt door het bos, maar ze blijven buiten. Het is beter dan thuis zijn, met verwarming maar oninteressante televisie.

Dit, hun huid die bloedoranje kleurt in de vuurgloed, is nieuw.

Het zet iets in brand.

Ze brengen de avond pratend door, hun knieën raken elkaar bijna. Zelf zegt hij heel weinig, maar hij kan zich niet herinneren ooit met zoveel aandacht te hebben geluisterd, zo vol afwachting van een volgende zin, en met zoveel verbazing over de woordkeuze. Mensen vertrekken als stelletjes, om achter de bomen met elkaar te rommelen en op het zand te flikflooiën of op zoek te gaan naar een avondwinkel voor noedels, friet in vettig papier. Alleen hij, Rosie, Josh en nog twee anderen blijven achter. Een van hen haalt een gitaar tevoorschijn en tokkelt naast het dovende vuur. Will kijkt naar de roodgloeiende schors, de grijzig grauwe aslaag.

Er zijn alleen nog maar sintels als Rosie begint te zingen.

Aanvankelijk is het haar broer die het haar vraagt. Haar ertoe moet aanzetten, dan soebatten, totdat ze met een hoofdknikje toegeeft.

De wind is gaan liggen. Zonder het vuur is de lucht als glas, koud en roerloos. En wanneer ze zingt, klinkt het voor Will als iets wat hij nog nooit heeft gehoord. Als een koor, en heel zuiver.

Ze luisteren totdat het vuur dooft en hun handen verkleumd zijn, en dan gaat ieder zijns weegs. Will zet zijn helm op, klikt hem vast onder zijn kin en trapt zijn motor aan, met de gedachte dat het een eenmalige, memorabele avond was, waarop hij met iemands zus heeft zitten praten en dat ze een bijzonder lied zong en dat het verder niets te betekenen had.

Maar 's nachts houdt haar stem hem wakker.

En de nacht daarna opnieuw.

In het weekend staat hij laat op. Trekt een hoody aan, probeert zijn zeurende trek in een sigaret te negeren en sluipt op kou-senvoeten de trap af. Op de onderste trede wordt hij begroet door Dave, die een poot uitslaat naar zijn knie, en Will bewerkt met zijn knokkels de ruige kop waarna de hond terugrent naar de woonkamer. Die brengt zijn dagen opgerold door op de oude stoel van Wills opa. Alsof hij, denkt Will, op diens terugkeer wacht.

Zijn oma bakt spek uit in de keuken. Het ruikt naar hete olie en schroeiend vet; naar zout, varkensvlees, geroosterd brood.

Goeiemiddag, broemt ze als hij binnenkomt.

Het is pas tien uur, werpt hij tegen.

En je bent maar eenmaal achttien, jongen, zegt ze. Zonde om die wangen verscholen onder je dekbed te laten wegwijnen.

Ik verschool me niet, zegt hij; hij loopt naar de keukentafel en schenkt zichzelf een glas water in uit de kan.

Amber heeft al gezwommen, zegt zijn oma, met haar rug naar hem toe. Én al de helft van haar huiswerk gemaakt.

Boft Amber even, zegt Will.

Er volgt een korte stilte waarin het spek sputtert, terwijl de winterzon bleek op de muren schijnt. Zijn zus is nergens te bekennen. Verschanst in haar kamer, weet hij, zet ze met gel-pennen kleurencodes op briefjes en organiseert ze haar leven met hartvormige paperclips.

Je ziet er moe uit, zegt zijn oma. Hij geeft niet meteen antwoord, pakt twee driehoekjes geroosterd brood van de tafel en loopt naar de achterdeur.

Ik voel me prima, zegt hij, de deurknop omlaagdrukkend. Ze zegt nog iets terwijl hij naar buiten glipt, de deur voor haar neus dichtdoet en in de richting van de werkplaats loopt.

Een fractie van een seconde voelt hij zich rot.

Weet dat ze een tijdje zal mopperen, maar dat ze hem later, voor de lunch, alsnog het spek zal voorzetten.

Binnen doet hij het enige peertje aan dat aan het plafond hangt. Het is een raamloos vertrek met een betonnen vloer, een radio met een antenne op de oude werkbank van zijn opa. Het ruikt er naar zaagsel en oude diesel; in de hoek staat een gereedschapskist en op de grond ligt een stapel ongebruikt timmerhout. Het is de enige plek met spullen waartussen hij zich min of meer op zijn gemak voelt, waar alles een doel heeft, en waar niemand praat of twijfelt of verwachtingen heeft.

Zijn nieuwe motor staat waar hij hem achterliet, ontmanteld en onaf.

In de deuropening staande zoekt hij, terwijl hij zijn droge toast eet, de vloer af naar het gereedschap dat hij nodig heeft. En dan gaat hij aan het werk, zonder de radio aan te zetten. Alleen hij en de motor. Schildert de spatborden opnieuw, draait de koplampen vast. En tijdens dit werk denkt hij nauwelijks aan het meisje Rosie.

Een beetje maar.

*

Rosie blijft tot laat in het muzieklokaal. Ze was van plan alleen maar toonladders te oefenen en er na een kwartiertje vandoor te gaan. Maar er gaat een uur voorbij en dan komt de schoonmaakster met haar zwabber over de tegels. Rosie hoort het slepen met de emmer, het klotsende water, en zegt zachtjes bij

zichzelf, shit, waarna ze haar bladmuziek opbergt. Ze doet het licht uit, laat de houten deur achter zich dichtklappen. Groet de schoonmaakster, die altijd aardig is, altijd naar haar glimlacht als ze elkaar 's avonds laat in de gang passeren, alsof ze een geheim delen.

Buiten is het al donker, en de lucht voelt schoon, het soort kou dat sneeuw voorspelt. Het is geen avond voor blote benen. Om bij tl-verlichting te gaan hardlopen.

Maar ze heeft het haar moeder beloofd en dus gaat ze naar de gym. Trekt haar fitnessoutfit aan en loopt op de loopband, maar slechts de helft van de voorgeschreven tijd, omdat ze die was vergeten, omdat de muziek vóórging, omdat ze, alweer, haar tijd heeft verknoeid.

Door het zweet raakt haar pony in de war en branden haar ogen en terwijl haar voeten op de loopband stampen, vraagt ze zich af waarom ze altijd zo hard haar best doet. Voor wie doet ze dat? Waarom is alles, altijd, belangrijk?

Halverwege krijgt ze een kramp en stopt ze; in haar zij grijpend komt ze op adem. Ze hoopt maar dat niemand het ziet. Dat niemand naar haar kijkt. En daarna gooit ze haar tas over haar schouder, ritst haar jack dicht en begint, met haar vochtige haar over haar oren, aan de korte wandeling naar huis. Boven haar hoofd staan overal sterren en auto's passeren haar in een stroom van koplampen. Ze telt haar voetstappen, en telt ze opnieuw. Ze vermijdt de scheuren in het trottoir.

Thuis treft ze haar tweelingbroer aan op de bank.

Je bent te laat, zegt hij, zonder zijn ogen van de televisie af te wenden.

Niet heel erg, zegt Rosie met een blik op haar pols, alleen om te zien dat die bloot is. Ze heeft alweer haar horloge in het muzieklokaal laten liggen. Ze kan niet schrijven als ze de tijd in de gaten moet houden.

Mama zal wel razend zijn, zegt Josh; ze drukt zijn hoofd

omlaag met haar vlakke hand en gaat de kamer uit voordat hij een kussen naar haar kan gooien.

Haar moeder is niet razend, alleen maar elders met haar gedachten. Ze staat in de keuken te telefoneren en steekt een vinger op naar Rosie, haar manier om hallo te zeggen, en tegelijk, wacht even, ik ben met iets belangrijks bezig, je weet wel.

Hoe ging het op school? vraagt haar moeder als ze het gesprek heeft beëindigd. Ze kijkt Rosie niet aan, maar draait zich om om de oven te openen.

Goed, zegt Rosie.

En hoe ging het hardlopen?

Zwaar.

Ja, zegt haar moeder. Dat is ook de bedoeling.

Kan ik nog gaan douchen?

Haar moeder kijkt achterom naar haar glimmende gezicht en ongekamde haar.

Dat moet maar, zegt ze. Zo bezweet kun je niet aan tafel zitten, hè, schat?

Rosie beantwoordt haar blik, een seconde te lang, knikt en loopt naar de trap.

In de badkamer laat ze het water zo heet worden dat het bijna kookt. Haar huid wordt knalrood, maar ze blijft staan en houdt vol. Ditmaal telt ze geen stappen, maar seconden. Op haar manier rekt ze keer op keer de getallen – als een niet te stelpen bloedstroom.

Als ze onder de douche vandaan komt, wikkelt ze haar haar in een handdoek, blij dat haar spiegelbeeld door de stoom wordt verborgen. Dan droogt ze zich af en loopt naar haar kamer, waar bladmuziek verspreid over haar bureau ligt en planken vol boeken staan die door het intense gebruik gescheurd en met theevlekken besmeurd zijn, beduimeld als oude landkaarten. Patti Smith. Oliver Sacks. De Sylvia's, zowel Patterson als Plath.

Ze kleedt zich aan en laat haar verduisterende rolgordijn zak-

ken. Laat even haar handen rusten op de vensterbank. Ze heeft honger, in alle betekenissen van het woord. Ondanks haar natte haren en het feit dat het elk moment kan gaan sneeuwen overweegt ze de deur uit te lopen, rechtstreeks de Norfolkavond in.

Hoe ging het op school? vraagt haar moeder nogmaals als ze allemaal aan tafel zitten. Ze heeft porties kant-en-klaar gekochte lasagne opgeschept, geeft de borden door aan Rosies vader en broer, zegt, voorzichtig, ze zijn heet. Rosie pakt haar bord met twee handen aan en ziet dat haar portie kleiner is dan dat van de anderen.

Hallo, Joshua, ben je daar? zegt haar moeder met een knip-oog. Hoe ging het vandaag?

Goed, zegt hij, vanachter zijn pasta.

Rosie?

Ik heb vandaag mijn huiswerk geschiedenis ingeleverd, antwoordt Rosie haar. En een werkstuk over de klassieke beschaving afgemaakt.

Hoe is dat gegaan?

Ik denk wel oké.

Knappe meid.

Het is even stil terwijl messen over de borden krassen. Rosie neemt een slok water en dan begint haar moeder een verhaal over haar werk, iets over een cliënt die zwicht voor zijn vrouw en niet het gevecht aangaat dat ze, weet ze, voor hem zou kunnen winnen. Opnieuw reageert niemand. De keukenklok tikt. Hun borden liggen vol witte saus.

Misschien is het gewoon te veel, oppert Rosie.

Hm?

Voor die cliënt. Misschien vindt hij het pijnlijk om zijn huwelijk te beëindigen. En is dat wat hij wil. Er gewoon een punt achter zetten.

Haar moeder schenkt zich nog een glas wijn in en spietst een tomaat aan haar vork.

Laten we er niet van uitgaan dat we zijn beweegredenen

kennen, Rosemary, zegt ze, als ze de tomaat heeft doorgeslikt. Josh maakt oogcontact met Rosie, een geluidloze vraag waarom ze zich druk maakt en zij slaat haar ogen neer. Haar vader doet de kruiswoordpuzzel.

Als haar moeder opstaat om af te ruimen, schuift Josh zijn restje lasagne op Rosies bord dat zij snel opeet voordat ze opstaat om te helpen, waarbij ze zijn schouder aanstoot met de hare.

Iets tussen broer en zus, of iets tussen een tweeling.

Ze kent het verschil niet.

En terwijl ze de slakom afspoelt, komt er een nieuwe melodie in haar op. Als een vroeg vogellied, aarzelende noten die niemand kan horen. Als Josh zegt dat hij de volgende dag met Will White, uit zijn klas, wiskunde B gaat doen, luistert ze nauwelijks omdat ze probeert de noten te onthouden.

En herhaalt ze keer op keer, voordat ze verdwijnen.

De volgende ochtend vroeg belt Marley haar.

Rosie is al wakker en neemt op bij de tweede bel.

Je bent op, zegt Marley.

Kon niet slapen, zegt ze. Ze hoopt even dat haar vriendin vraagt waarom. Dat iemand het zou opmerken of het zich zou aantrekken.

In plaats daarvan zegt Marley, ik zat te denken dat we vanavond iets kunnen doen. Rosie zegt dat dat leuk zou zijn, maar dat ze moet leren.

Nou en? Ik moet ook leren. We kunnen misschien samen leren. Wat vind je daarvan?

Rosie draait zich om in bed. Het ochtendlicht schijnt bleek, als door verf vertroebeld water, door de gordijnen.

Dat zeg je nou wel, zegt ze, maar dan zet jij een film op en doen we uiteindelijk niks.

Zo gaat dat nou eenmaal, geeft Marley toe, en Rosie hoort de glimlach in haar stem. Vertrouwd en enigszins spottend.

Maar even een onderbreking zie ik eigenlijk wel zitten, zegt ze, terwijl ze de telefoon overneemt met haar andere hand. Op haar handpalmen zit inkt: ze heeft tot laat in de avond een lied zitten schrijven, een en al doorhalingen en mislukte riffs.

Mooi! zegt Marley. Zullen we dan dit weekend iets doen? Een zaterdagavonduitje of iets wat even tragisch is.

Waarom is dat tragisch?

Omdat we zeventien zijn, Rosie. Er zouden geen zaterdagdagen nodig moeten zijn om bij elkaar te mogen logeren of uit te gaan of iets te doen wat een beetje opwindend is.

Maar we toch gaan uit! Laatst zijn we nog uit geweest.

Ja, en alles wat dat me heeft opgeleverd was een zak friet en een tongzoen die naar Tic Tacs smaakte.

Rosie snuift. Ze hoort aan het brommen van het koffiezetaparaat beneden dat haar moeder zich klaarmaakt om naar haar werk te gaan.

Met wie heb je gezoend? vraagt ze.

Doet er niet toe, zegt Marley.

Prima. Volgende week is het sowieso weer een ander.

Beweer je nou dat ik een slettebak ben, Rosemary Winters?

Ik zou niet durven.

Inderdaad, maar alleen maar omdat jij zo koel en kuis bent.

Goeie omschrijving voor nagellak.

Ja, hè? En Marley lacht haar luide, klaterende lach zodat Rosie de hoorn van zich af houdt. Oké, komende zaterdag. Ik zal een lading popcorn kopen en een zak met die oudedamesnoepjes waar jij zo dol op bent.

Werthers zijn geen oudedamesnoepjes.

En dan kunnen we alle Leo-scènes net zo vaak afdraaien als we willen. Of die met Patrick Swayze. We zijn volgens mij wel toe aan wat opwindend kleiwerk.

Marl!

Wat?

Opwindend kleiwerk?

Hoeft niet per se kleiwerk te zijn. Droogneuken op Solomon Burke is ook een optie. Of een tafelnummertje op Berlioz.

Ik hang op.

Doe toch niet zo preuts.

Tot zaterdag.

Ik wist wel dat je voor Berlioz zou vallen, zegt Marley.

Op weg naar school denkt Rosie na over wat Marley tegen haar heeft gezegd. Josh is vroeg naar de basketbaltraining vertrokken, dus loopt ze alleen, haar jas tot aan haar kin dichtgeritst tegen de kou. Ze is kuis, en ze is koel. Dat probeert ze niet te zijn. Maar ze vindt het niet belangrijk genoeg om zich anders voor te doen dan ze in feite is, een braaf meisje.

Ze heeft nog nooit een vriendje gehad. Ze heeft ooit iemand gezoend of beter gezegd, zich laten zoenen, klunzig, met haar rug tegen een badkamerdeur gedrukt op een feestje bij een vriendin thuis. De deurknop stootte tegen haar stuitbeen en de jongen smaakte naar doorgekauwde kauwgum.

Ze is nog nooit dronken geweest; nooit stiekem het huis uit geslopen. Heeft nog nooit een sigaret gerookt of gelogen tegen of zelfs gevloekt in aanwezigheid van haar ouders, al weet ze niet of die zich daarvan bewust zijn of het überhaupt erg zouden vinden.

Maar dat komt allemaal nog wel, zegt ze tegen zichzelf, terwijl ze van het trottoir stapt om de straat over te steken. Zeventien is pas het begin. Ze zal hard werken, ze zal alles doen wat van haar verwacht wordt en dan zal haar leven goed en juist en volledig zijn, vol van muziek en poëzie en wijn en seks en levensveranderende gebeurtenissen die langer duren dan drie minuten en haar niet met blauwe plekken op haar rug achterlaten.

Dat is haar plan.

Ze moet op weg naar school eenmaal, tweemaal, driemaal oversteken, met haar voet het trottoir aantikken tot ze ermee

kan ophouden, en op dat moment begint het te sneeuwen.
Eerst licht, meer een dunne regen. Het plakt aan haar mouwen
als zout.